C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Interview_se_svazanym_dustojnikem.pdb

PDB Name: Interview se svázaným důst.
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Interview se svázaným důstojníkem
Jaroslav Hašek
Znám bude čtenářům jistě případ, kde byl nedávno jeden statečný důstojník ve vlaku přepaden a obrán dvěma mladíky, kteří ho svázali. Měl však tolik duchapřítomnosti, že když přijel do Prahy, počkal tak dlouho ve vlaku, až mohl bezpečně zjistit, že ta individua již utekla a že mu nemohou nic udělat.
Přirozeně, že mne jako novináře velice zajímal statečný důstojník, neboť dnes o statečnosti se mnozí hádají, ale jsou to samí zbabělci, dále člověk musí hledat příležitosti mluvit se slavnými muži, kteří se jakýmkoliv způsobem zaslouží o veřejnost.
Z toho důvodu šel jsem interviewovat svázaného důstojníka.
Přijal mne...
...
[zabaveno 9 řádek]
...
"...chladnokrevným uvažováním. Co by bylo ze mně, kdybych byl snad jednal nerozvážně? Mrtvola, ba co dím, dokonce chladná mrtvola."
"Vy jste tedy ráčil ject ve vlaku od Lysé nad Labem?"
"Ano, pamatuji se, že to byla ta trať!"
"Byl jste ozbrojen?" - "Byl, jako obyčejně, a měl jsem též v kapse revolver, ten však vám nemohu ukázat, poněvadž mně ho též ukradli a mně ho uloupili. Chtěli mně vzít též šavli, tu je, můžete napsat, že jest to obyčejná důstojnická šavle. Ale jak říkám, byli by mně také tu šavli vzali, ale koukl jsem se na ně tak ostře, ještě dnes vidím jejich překvapení, jak je zděsila ostrost mého pohledu. Věděli hned, že můj

pohled nevěstí nic dobrého."
"A proč jste nevykřikl?"
"Proč jsem nevykřikl! Prostě, že jsem zachoval úplnou chladnokrevnost a v ústech měl roubík. Pane, kdybyste věděl, co jim to dalo námahy, než mně ho ti chlapečkové nacpali do úst. To byste se nasmál, oni snad mysleli, že ho budu polykat, a tak mně otevřeli mým nožem zuby a vecpali mně roubík do úst a tvářili se, jako když to dělají po prvé."
"Mohl byste mně říci, jak bylo to vlastně, jak se to všechno zběhlo?"
"Milerád, ať se přesvědčíte, co znamená pro člověka chladnokrevnost a znalost strategie. Seděl jsem v kupé první třídy, když vtom objevili se ve dveřích dva chlapečkové, takřka ještě děti, a jeden z těch maličkých se mne ptal, zdali už přijdou Vysočany. Řekl jsem mu: ‚Ano, děťátko, teď přijdou Vysočany!' Vtom vyskočil ten mladší a sahal si do kapsy a zvolal: ‚Ruce vzhůru, jinak jste synem smrti!' Ten druhý ještě seděl a celý se strachem třásl. A myslíte, že ten mladší neměl strach? Třásl se také, ach, to byl směšný pohled na ty kluky, na ty zbabělce!"
"A co vy jste ráčil dělat?"
"Já jsem dal ruce do výšky, ale ten strach, co měli z toho, pane, věřte mně, že to nebyla žádná legrace, jak se ti hošíci při tom třásli, měl jsem strach, že omdlí."
"Vy jste tedy ráčil dát ruce vzhůru?"
"Ano, chtěl jsem jim učinit tu malou radost, a když jsem se probudil ze mdloby, ty chlapíci se ještě třásli a ten jeden měl revolver již v ruce a, pane, ruce se mu klepaly a měl tolik strachu, že mne postřelí nebo sebe, že by vám toho kluka doopravdy bylo líto, ačkoliv voják nesmí mít žádnou útrpnost s nepřítelem, nejvýš může být velkodušný. A to jsem byl. Spojil jsem velkodušnost s velkomyslností a myslíte, že jsem nejednal správně? Ten chlapec neuměl tím mým revolverem zacházet a pořád mně s ním šermoval pod nosem, ovšem se strachem, aby se nepostřelil, a dělal takový smutný a ubohý dojem ten cvrček, že jsem z toho omdlel. Když jsem se za chvilku probudil ze mdloby, tu jste měl, pane, vidět, jak mně svazovali ti chlapečkové nohy. Byli zvyklí patrně uvazovat telata a ne lidi a myslili, že když mně svážou nohy, že mě udělají úplně neškodného."
"A kde jste měl po celou tu dobu ruce?"
"Říkám vám, že nahoře, kde jinde, vždyť jsem to těm dětem musel udělat k vůli, já mám mimochodem přesto, že jsem tvrdý a přísný, voják každým coulem, děti neobyčejně rád a rád se s nimi bavím."
"A proč jste nekřičel o pomoc?"
"Říkám vám přece, že už jsem měl v ústech roubík, a jak byste se byl nasmál, kdybyste je viděl, jak si při tom počínali komicky."
"A co potom, smím-li se ptát?"
"Ptejte se mě, na co chcete, vylíčím vše vám věrně, právě tak, jak se to zběhlo. Když mně tedy svázali nohy, svázali mně také ruce a měl jste vidět, co jim to dalo práce. To víte, takové dítě nemá žádnou sílu."
"A pak vám vzali peníze?"
"Nikoliv, o peníze mne obrali již dřív a snad neviděli pohromadě dvacet korun. A hned se dělili o ně."
"Slyšel jsem také něco o hodinkách."
"Ano, oni mně vzali také hodinky, ale ty mně vrátili, když jsem je prosil, aby mne o ně nepřipravili, že to je památka po mém otci, který se vyznamenal ve vojenském tažení proti Italii v 66. roce. Bylo vidět, že neměli tak zlé srdce, plakali se mnou. To jsem ještě neměl roubík."
"A co potom?"
"Pak mě ještě přivázali za nohu k věšáku a ten mladší řekl: ‚Mějte se tu hezky, pane důstojníku, a nezlobte se na nás, my se chceme podívat do nějakého kinematografu!' "
"A nevzali vám také cigarety?"
"Ale, prosím vás, co vás to napadá, co by byli s nimi takoví malí hošíci dělali. Tak zde máte celý příběh."
"A dovolte, jaký roubík vám nacpali do úst?"
"Roubík z mého šátku...
...
[zabaveno 5 řádek]
...

...v rakouské armádě.
Karikatury 3/41, 13. 11. 1911
vojtisek.tripod.com/hasek/